

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2018/1

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2018 - 1

<p>Zaaknummer: 17/3376/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 januari 2018</p>	Algemeen verlof	<p>Nu klager reeds eerder tijdens zijn huidige detentie algemeen verlof heeft genoten, is geen sprake van een eerste verzoek om verlof, maar een vervolgvlof, zodat de beklagcommissie niet gehouden was het verzoek door te zenden aan de minister. Nu sprake was van meerdere incidentmeldingen in de FPA kon de directeur in redelijkheid beslissen tot afwijzing van het verzoek. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 14, 17)</p>	Blz. 7
<p>Zaaknummer: 17/1365/GA</p> <p>Datum uitspraak: 13 december 2017</p>	Activiteiten; Arbeid en werkzaamheden; Sport; Tegemoetkoming financieel	<p>Klager was als gevolg van beenbreuk aan rolstoel gebonden. Niet gebleken dat klager in staat is gesteld voor hem geschikte arbeid te verrichten of aan sport, voor zover hij daartoe in staat is, deel te nemen. Evenmin gebleken dat klager gedurende deze uren vervangende activiteiten zijn aangeboden. Beklag alsnog gegrond en toekenning tegemoetkoming van € 90,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 21, 47, 48)</p>	Blz. 8

<p>Zaaknummer: 17/4292/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 28 december 2017</p>	<p>Schorsing procedureel; Telefoon</p>	<p>Veertien dagen strafcel wegens bezit smartphone. Volgens Sanctiekaart 2016 kan tien dagen eigen cel worden opgelegd wegens bezit van een GSM. De voorzitter verstaat de Sanctiekaart 2016 aldus dat onder GSM tevens een smartphone ware te verstaan. Nu de directeur in de beslissing niet heeft gemotiveerd waarom hij van de Sanctiekaart is afgeweken, is de verdere tenuitvoerlegging van de straf geschorst. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 70 lid 2)</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 18/0193/GB</p> <p>Datum uitspraak: 29 januari 2018</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmelders</p>	<p>Klaagster verzoekt uitstel meldplicht op medische gronden. Selectiefunctionaris heeft verzoek afgewezen met verwijzing naar advies AG, die stelt dat klaagster detentieongeschiktheid moet aantonen. Oordeel detentiegeschiktheid is voorbehouden aan medisch adviseur afdeling IMA. Beslissing niet zorgvuldig genomen nu selectiefunctionaris niet medisch adviseur heeft geraadpleegd over detentiegeschiktheid klaagster. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing te nemen nadat detentiegeschiktheidsoordeel medisch adviseur IMA is verkregen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)</p>	<p>Blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 17/1721/GB</p> <p>Datum uitspraak: 14 december 2017</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Verpleging en behandeling</p>	<p>Een FVK kan in voorkomende gevallen worden aangemerkt als psychiatrisch ziekenhuis. Plaatsing aldaar op grond van art. 15 Pbw is dus niet uitgesloten. Beroep gegrond. Opdracht tot nieuwe beslissing binnen twee weken. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15 lid 5; Wet Bopz art. 1, onder h; Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis)</p>	<p>Blz. 13</p>

<p>Zaaknummer: 17/1504/GB</p> <p>Datum uitspraak: 7 december 2017</p>	<p>Horizontale overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Inrichten of realiseren van afdeling voor (levens)langgestraften is geen beslissing selectiefunctionaris en staat zodoende niet ter beoordeling van de beroepscommissie. Afwijzing verzoek terugplaatsing naar locatie Zuyder Bos niet onredelijk/onbillijk, nu gronden waarop klager indertijd is overgeplaatst, nog immer bestaan. Vrees dat bij terugkeer van klager orde, rust en veiligheid opnieuw zullen worden verstoord. Terugplaatsing vooralsnog niet wenselijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 17/2735/GM</p> <p>Datum uitspraak: 29 december 2017</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vervolgafspraak orthopeed voor gebroken middenhandsbeentjes i.v.m. vervoer niet doorgegaan en pas maand later doorgegaan. Inrichtingsarts had zich consequenties van uitblijven van adequate behandeling moeten realiseren. Sprake van ernstig letsel en mogelijk blijvend functieverlies. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=, betreft geen schadevergoeding. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 17/1998/GM</p> <p>Datum uitspraak: 5 december 2017</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstrekking</p>	<p>Voor leveren van optimale zorg noodzakelijk dat medische dienst beschikt over alle relevante medische informatie. Door uitblijven toestemming van klager voor opvragen informatie, kan medische dienst mogelijk voorschrijven van verkeerde medicatie niet worden verweten. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pm art 28)</p>	<p>Blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 17/3765/GV</p> <p>Datum uitspraak: 1 februari 2018</p>	<p>Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Afwijzing verzoek strafonderbreking van strafrechtelijk veroordeelde vreemdeling. Contra-indicaties aanwezig gezien onherroepelijk Belgisch vonnis waarbij klager tot gevangenisstraf van 18 maanden is veroordeeld en nog te betalen schadevergoeding van € 17.000,=. Beslissing niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 17/4343/SGV</p> <p>Datum uitspraak: 2 januari 2018</p>	<p>Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Middels strafonderbreking wordt uitzetting van verzoeker geeffectueerd. Van rechtmatigheid van de uitzetting moet worden uitgegaan. Uit artikel 40a van de Regeling en de toelichting daarop kan niet worden opgemaakt dat de strafonderbreking op initiatief van betrokkene dient te worden opgestart. Weigeringsgronden kennelijk niet aanwezig. Afwijzing van schorsingsverzoek. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 73, 66; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 17/2891/TA en 17/3080/TA</p> <p>Datum uitspraak: 28 december 2017</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Afzondering te zwaar, met afdelingsarrest had kunnen worden volstaan. Meer rekening had moeten worden gehouden met klagers moeilijke positie na omzetting tbs met voorwaarden. Meer overleg met klager over afbouw kalmerende medicatie aangewezen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 270,= Beroep voor het overige ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33, 34)</p>	<p>Blz. 22</p>

<p>Zaaknummer: 17/1228/TA</p> <p>Datum uitspraak: 18 december 2017</p>	<p>Dwangbehandeling; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Beslissing op eerder beroep tegen a-dwangbehandeling gedurende 3 maanden ziet op alle toedieningen van medicatie binnen de termijn van 3 maanden. Geen nieuw beroep mogelijk tegen 2e depottoediening binnen die termijn. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b onder a)</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 17/2193/TA</p> <p>Datum uitspraak: 14 december 2017</p>	<p>Onderzoek aan lichaam en kleding</p>	<p>3x visitatie op 1 dag niet onredelijk vanwege grote hoeveelheid drugs in inrichting en op klager rustende verdenking van fungeren als koerier. Stelling aanraking bij visitatie niet aannemelijk, is niet eerder aangevoerd. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 23)</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 17/2072/JA</p> <p>Datum uitspraak: 21 december 2017</p>	<p>Urinecontrole; Disciplinaire straffen aanleiding; Onderzoek aan lichaam en kleding; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Weigeren visitatie voorafgaand aan urinecontrole geen grondslag voor disciplinaire straf wegens weigering meewerken aan urinecontrole. Noodzaak van door klager geweigerde visitatie niet gebleken. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=.(Bjj art. 34)</p>	<p>Blz. 24</p>

Zaaknummer:

17/3376/GA

Datum uitspraak:

8 januari 2018

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Brand, J.G.A. van den
Schagen, J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Algemeen verlof

Samenvatting:

Nu klager reeds eerder tijdens zijn huidige detentie algemeen verlof heeft genoten, is geen sprake van een eerste verzoek om verlof, maar een vervolgvlof, zodat de beklagcommissie niet gehouden was het verzoek door te zenden aan de minister. Nu sprake was van meerdere incidentmeldingen in de FPA kon de directeur in redelijkheid beslissen tot afwijzing van het verzoek. Beroep directeur gegrond.

(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 14, 17)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden met aftrek, wegens – kort gezegd – een woningoverval. De einddatum van zijn detentie is thans bepaald op 24 mei 2018.

Klager heeft verzocht om algemeen verlof op 6 en 7 oktober 2017 teneinde de bruiloft van zijn broer te kunnen bijwonen. Bij beslissing van 18 september 2017 heeft de directeur beslist tot afwijzing van het verzoek.

Tegen deze beslissing heeft klager beklag ingediend. Bij uitspraak van 6 oktober 2017 heeft de beklagcommissie het beklag gegrond verklaard en vanwege het spoedeisende belang aan klager het verzochte verlof toegekend onder dezelfde voorwaarde als waarop klager eerder verlof heeft genoten (elektronisch toezicht).

Voor zover klager heeft aangevoerd dat de directeur niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn beroep nu klager het verlof reeds heeft genoten en de directeur gelet daarop geen belang meer heeft bij de beoordeling van het beroep, overweegt de beroepscommissie als volgt. Hoewel het gevraagde verlof inmiddels heeft plaatsgehad, is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur belang heeft bij de beoordeling van het beroep in verband met (eventuele) precedentwerking van de uitspraak van de beklagcommissie. Zij zal de directeur dan ook ontvangen in zijn beroep.

Vooropgesteld dient te worden dat bij verzoeken om algemeen verlof een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds het individuele belang van de gedetineerde om zich tijdig en goed te kunnen voorbereiden op zijn terugkeer in de maatschappij en anderzijds het algemeen belang van – onder meer – de orde, rust en veiligheid in de samenleving en een ongestoorde tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) beslist de minister over een eerste verzoek om algemeen verlof indien

a. het een gedetineerde betreft die al dan niet onherroepelijk, is veroordeeld

tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf langer dan twee jaar of die veroordeeld is wegens een delict waarbij sprake was van een grote maatschappelijke onrust; zijn evenwel zowel het openbaar ministerie als de directeur van mening dat het verlof niet moet worden verleend, dan doet de directeur de aanvraag af;

b. het OM, al dan niet verplicht geraadpleegd, anders dan de directeur van mening is dat het verlof niet moet worden verleend.

Op grond van het tweede lid van artikel 17 van de Regeling wordt in alle overige gevallen de beslissing omtrent het verlenen van algemeen verlof door de directeur genomen.

Op grond van het derde lid van artikel 17 van de Regeling beslist de directeur namens de minister over verzoeken om vervolgverlof. De directeur neemt een verzoek om vervolgverlof in behandeling nadat de gedetineerde een eerste algemeen verlof heeft verkregen en dit verlof goed is verlopen. Incidenten bij of tijdens het vorige algemeen verlof zijn voor de directeur aanleiding om het daarop volgende verzoek voor verlof af te wijzen.

Nu klager reeds eerder tijdens zijn huidige detentie – zij het voorafgaand aan zijn plaatsing in de FPA Franeker – algemeen verlof heeft genoten, is naar het oordeel van de beroepscommissie geen sprake van een eerste verzoek om verlof, maar een verzoek om vervolgverlof, zodat artikel 17, derde lid, van de Regeling van toepassing is. De beroepscommissie is dan ook van oordeel dat, anders dan de directeur aanvoert, de beklagcommissie niet gehouden was het verzoek door te zenden aan de minister.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit het advies vrijheden van de directeur van de p.i. Leeuwarden volgt dat klager op 19 juli 2017 is teruggeplaatst in de p.i. Leeuwarden vanuit FPA Franeker, omdat, ondanks een waarschuwing, sprake was van meerdere incidentmeldingen. Klager vertoonde agressief en onberekenend gedrag waarbij hij aangaf recht op vrijheden / verlof te hebben. Gelet op voormelde informatie, mede in aanmerking genomen het negatieve advies van de advocaat-generaal, is de beroepscommissie van oordeel dat sprake is van een contra-indicatie als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder d. van de Regeling en het algemeen belang in dit geval zwaarder dient te wegen dan klagers persoonlijke belang bij het bijwonen van de bruiloft van zijn broer. De directeur kon dan ook in redelijkheid beslissen tot afwijzing van klagers verzoek om algemeen verlof. Het beroep van de directeur zal derhalve gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd. Nu het verlof reeds heeft plaatsgehad, zal de beroepscommissie hiermee volstaan

Zaaknummer:

17/1365/GA

Datum uitspraak:

13 december 2017

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten,

prof. dr. F. Boer

J. Schagen MA

Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Activiteiten; Arbeid en werkzaamheden; Sport; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Klager was als gevolg van beenbreuk aan rolstoel gebonden. Niet gebleken dat klager in staat is gesteld voor hem geschikte arbeid te verrichten of aan sport, voor zover hij daartoe in staat is, deel te nemen. Evenmin gebleken dat klager gedurende deze uren vervangende activiteiten zijn aangeboden. Beklag alsnog gegrond en toekenning tegemoetkoming van € 90,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 21, 47, 48)

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 21 van de Pbw worden gedetineerden in een regime van beperkte gemeenschap in de gelegenheid gesteld gemeenschappelijk aan activiteiten deel te nemen.

Overigens houden zij zich in de voor hen persoonlijk dan wel voor de gemeenschappelijke onderbrenging van gedetineerden bestemde verblijfsruimte op.

In artikel 47, eerste en tweede lid, van de Pbw is bepaald dat een gedetineerde recht heeft op deelname aan de in de inrichting beschikbare arbeid en dat de directeur zorg draagt voor de beschikbaarheid van arbeid voor de gedetineerden, voor zover de aard van de detentie zich daar niet tegen verzet. In artikel 48, tweede en derde lid, van de Pbw is bepaald dat een gedetineerde recht heeft op lichamelijke oefening en het beoefenen van sport gedurende ten minste tweemaal drie kwartier per week, voor zover zijn gezondheid zich daar niet tegen verzet, en dat de directeur

zorg draagt dat daarvoor in aanmerking komende functionarissen in deze activiteiten kunnen voorzien. Klager was als gevolg van een beenbreuk aan een rolstoel gebonden. Hij heeft aangevoerd dat (onder meer) de bibliotheek, kerk en sportzaal met de lift niet bereikbaar waren en dat hij daarvan zodoende geen gebruik heeft kunnen maken. Voorts is klager, blijkens hetgeen hij heeft aangevoerd, niet in staat gesteld aan arbeid deel te nemen en heeft hij gedurende een periode niet kunnen luchten, omdat dit vanwege de weersomstandigheden een gevaar voor hem zou opleveren in verband met zijn beperking. Klager heeft te kennen geven arbeid, al dan niet zittend, te kunnen en willen verrichten en lichamelijke oefeningen te willen doen. Hier heeft hij, gelet op het bepaalde in artikel 47, eerste lid, en artikel 48, tweede lid, van de Pbw, ook recht op. De omstandigheid dat klager in een huis van bewaring verbleef waar geen arbeidsverplichting geldt, maakt dat, nu klager zich bereid heeft verklaard arbeid te verrichten, de directeur – voor zover klager vanwege zijn beperking niet tot het verrichten van arbeid in staat is – aan klager een (arbeids)vervangend programma moet aanbieden. Uit de stukken, noch uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat klager in staat is gesteld voor hem geschikte arbeid te verrichten of aan sport, voor zover hij hiertoe in staat was, deel te nemen. Evenmin is gebleken dat hem gedurende deze uren vervangende activiteiten zijn aangeboden. Zo heeft de directeur geen dagprogramma van klager overgelegd waaruit dit zou kunnen blijken. Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de

directeur zijn zorgplicht jegens klager heeft geschonden, zodat de uitspraak van de beklagcommissie niet in stand kan blijven en het beklag alsnog gegrond dient te worden verklaard. Zij acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager van € 10,= per week tot het moment dat hij in het kader van de schorsing van zijn preventieve hechtenis in vrijheid is gesteld en berekent zodoende de hoogte van de tegemoetkoming op € 90,=.

Zaaknummer:

17/4292/SGA

Datum uitspraak:

28 december 2017

Beroepscommissie:

Hartog, mr. J.D

Plooi, mr. P.N.E. (secr.)

Trefwoorden:

Schorsing procedureel; Telefoon

Samenvatting:

Veertien dagen strafcel wegens bezit smartphone. Volgens Sanctiekaart 2016 kan tien dagen eigen cel worden opgelegd wegens bezit van een GSM. De voorzitter verstaat de Sanctiekaart 2016 aldus dat onder GSM tevens een smartphone ware te verstaan. Nu de directeur in de beslissing niet heeft gemotiveerd waarom hij van de Sanctiekaart is afgeweken, is de verdere tenuitvoerlegging van de straf geschorst. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 70 lid 2)

Rechtsoverwegingen:

Namens verzoeker is reeds eerder om schorsing van de onderhavige disciplinaire straf gevraagd. Verzoeker werd bij uitspraak van 22 december 2017 niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek, omdat de beklagcommissie te kennen had gegeven nog niet over een klaagschrift te beschikken (RSJ 22 december 2017, 17/4274/SGA). In het nieuwe schorsingsverzoek van 22 december 2017 wordt verwezen naar een op dezelfde datum ingediend klaagschrift. De beklagcommissie heeft de ontvangst van dit klaagschrift bevestigd, zodat verzoeker thans wel in zijn (nieuwe) schorsingsverzoek kan worden ontvangen.

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval.

Namens verzoeker is niet weersproken dat verzoeker in het bezit was van een smartphone. Het bezit van een smartphone is strafwaardig en daarvoor mocht de directeur een disciplinaire straf opleggen. Nu geen omstandigheden zijn aangevoerd die dat bezit kunnen rechtvaardigen, is er in zoverre geen aanleiding voor een toewijzing van het

verzoek.

Met betrekking tot de aard en hoogte van de opgelegde disciplinaire straf overweegt de voorzitter als volgt. Blijkens de 'Sanctiekaart 2016 Landelijk', waarin het landelijk geldende sanctiebeleid is vastgelegd, geldt in beginsel een disciplinaire straf van tien dagen opsluiting in de eigen cel voor het bezit van een GSM. In de Sanctiekaart wordt een smartphone niet met zoveel woorden genoemd. Hoewel de functies van een GSM en een smartphone niet identiek zijn, verstaat de voorzitter de Sanctiekaart aldus dat onder een GSM tevens een smartphone moet worden verstaan. In de penitentiaire praktijk wordt veelal de term 'mobiele telefoon' gebruikt, zonder dat daarbij expliciet wordt aangegeven dat het om een GSM of smartphone gaat.

Dit brengt met zich dat, indien de directeur van de beleidslijn wil afwijken, daarbij de eis geldt dat die afwijking gemotiveerd dient te worden. Een dergelijke motivering ontbreekt in dit geval. De directeur heeft aan de strafoplegging weliswaar het bezit van een smartphone ten grondslag gelegd en in het verweerschrift heeft hij aangevoerd dat een GSM en een smartphone wezenlijk te onderscheiden zijn, maar hij heeft dit onderscheid niet expliciet genoemd in de strafoplegging als verklaring waarom hij van de Sanctiekaart is afgeweken.

Tegen de achtergrond van het vorenstaande is de bestreden beslissing – naar het voorlopig oordeel van de voorzitter – genomen op gronden die deze niet kunnen dragen en komt de tenuitvoerlegging daarvan voor schorsing in aanmerking. Het verzoek zal daarom worden toegewezen.

Zaaknummer:

18/0193/GB

Datum uitspraak:

29 januari 2018

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.
Bol, mr. A.T.
Brand, J.G.A. van den
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:

Klaagster verzoekt uitstel meldplicht op medische gronden. Selectiefunctionaris heeft verzoek afgewezen met verwijzing naar advies AG, die stelt dat klaagster detentieongeschiktheid moet aantonen. Oordeel detentiegeschiktheid is voorbehouden aan medisch adviseur afdeling IMA. Beslissing niet zorgvuldig genomen nu selectiefunctionaris niet medisch adviseur heeft geraadpleegd over detentiegeschiktheid klaagster. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing te nemen nadat detentiegeschiktheidsoordeel medisch adviseur IMA is verkregen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:

4.1. De selectiefunctionaris verwijst in de beslissing van 16 oktober 2017, waarbij aan klaagster uitstel van haar meldplicht is verleend tot 30 januari 2018, naar het advies van de advocaat-generaal, die te kennen heeft gegeven zich niet tegen een uitstel voor de duur van drie maanden te verzetten. Daarbij heeft de advocaat-generaal

opgemerkt dat het op de weg van klaagster ligt bij een eventueel volgend verzoek om uitstel van haar meldplicht medische informatie te overleggen waarin staat dat zij detentieongeschikt is en zo ja, voor welke periode. Op 22 januari 2018 heeft klaagster wederom uitstel van haar meldplicht verzocht. Bij dit verzoek is (recente) medische informatie van de orthopedisch chirurg bij het BovenIJ ziekenhuis te Amsterdam en van klaagsters fysiotherapeut overgelegd. Op 23 januari 2018 is klaagsters uitstelverzoek afgewezen. De selectiefunctionaris verwijst daarbij wederom naar het advies van de advocaat-generaal. De advocaat-generaal adviseert negatief over het namens klaagster ingediende uitstelverzoek, omdat zij geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij detentieongeschikt is.

4.2. De beroepscommissie stelt voorop dat een oordeel over de detentiegeschiktheid van gedetineerden is voorbehouden aan de medisch adviseur van de afdeling Individuele Medische Advisering (IMA). Het doen van een verzoek tot het instellen van een onderzoek daartoe ligt op de weg van de selectiefunctionaris. Uit de stukken is gebleken dat de selectiefunctionaris klaagsters dossier op 25 mei 2016 naar de medisch adviseur van de afdeling IMA heeft doorgestuurd met het verzoek een detentiegeschiktheidsonderzoek in te stellen. Een dergelijk onderzoek heeft echter niet plaatsgevonden, nu het vonnis ter zake waarvan klaagster zich diende te melden op 20 september 2016 door het ressortparket Amsterdam is ingetrokken. Op 26 september 2017 is klaagster opnieuw opgeroepen zich

te melden voor het ondergaan van de haar opgelegde vrijheidsstraf, waarna zij op 5 oktober 2017, wederom op medische gronden, om uitstel van haar meldplicht heeft verzocht. Niet is gebleken dat de selectiefunctionaris de medisch adviseur bij de afdeling IMA na de nieuwe oproep van 26 september 2017 heeft geraadpleegd over klaagsters detentiegeschiktheid. Het ligt niet op de weg van klaagster aan te tonen dat zij detentieongeschikt zou zijn.

4.3. Gelet op het voorgaande dient de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, als onredelijk en onbillijk te worden aangemerkt. Nu de selectiefunctionaris de door klaagster overgelegde medische informatie niet naar de medisch adviseur van de afdeling IMA heeft doorgestuurd teneinde een oordeel over klaagsters detentiegeschiktheid te verkrijgen, maar naar het advies van de advocaat-generaal verwijst, die stelt dat het op de weg van klaagster ligt haar detentieongeschiktheid aan te tonen, is voormelde beslissing niet zorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak, nadat een oordeel over klaagsters detentiegeschiktheid van de medische adviseur van de afdeling IMA is verkregen. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

17/1721/GB

Datum uitspraak:

14 december 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.

Bol, mr. A.T.

Brand, J.G.A. van den

Vries, P. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Verpleging en
behandeling

Samenvatting:

Een FVK kan in voorkomende gevallen worden aangemerkt als psychiatrisch ziekenhuis. Plaatsing aldaar op grond van art. 15 Pbw is dus niet uitgesloten. Beroep gegrond. Opdracht tot nieuwe beslissing binnen twee weken. Geen tegemoetkoming.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 15 lid 5; Wet Bopz art. 1, onder h; Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Namens klager is verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat zij zich op basis van de stukken voldoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen.

4.2. Tot overbrenging naar een FVK op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw juncto artikel 31, eerste lid, van de Regeling besluit de directeur van de inrichting, na instemming van de selectiefunctionaris. Van een beslissing

van de directeur of van niet-instemming van de selectiefunctionaris is hier geen sprake. Daarom is slechts de afwijzing van klagers verzoek op grond van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw, aan de orde.

4.3. In artikel 15, vijfde lid, van de Pbw is bepaald dat in geval van gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens van een gedetineerde de selectiefunctionaris kan bepalen dat de gedetineerde naar een psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, onder h, van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (hierna: de Wet Bopz) zal worden overgebracht om daar zolang dat noodzakelijk is te worden verpleegd.

4.4. In artikel 1, onder h, van de Wet Bopz is bepaald dat als een psychiatrisch ziekenhuis wordt aangemerkt: een door de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (hierna: de Minister van VWS) als psychiatrisch ziekenhuis, verpleeginrichting dan wel zwakzinnigeninrichting aangemerkte zorginstelling of afdeling daarvan, gericht op behandeling, verpleging en verblijf van personen die gestoord zijn in hun geestvermogens en mede geschikt voor de desbetreffende categorie van met toepassing van hoofdstuk VI, § 1, of hoofdstuk VIII opgenomen personen.

4.5. In de Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis staan in bijlage 1 de afdelingen en locaties van instellingen die de Minister van VWS aanmerkt als psychiatrisch ziekenhuis vermeld. Dit betreft onder meer verslavingsklinieken (categorie IV), waaronder Bouman GGZ, waar klager geplaatst wenst te worden.

Een FVK kan derhalve, anders dan de selectiefunctionaris heeft overwogen,

in voorkomende gevallen worden aangemerkt als een psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, onder h, van de Wet Bopz. Plaatsing van klager daar op grond van artikel 15, vijfde lid van de Pbw is dus niet uitgesloten.

4.6. Gelet op het voorgaande kan de bestreden beslissing niet in stand blijven. De beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en de selectiefunctionaris opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Zij ziet geen aanleiding tot toekenning van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

17/1504/GB

Datum uitspraak:

7 december 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.
Bol, mr. A.T.
Brand, J.G.A. van den
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Horizontale overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:

Inrichten of realiseren van afdeling voor (levens)langgestraften is geen beslissing selectiefunctionaris en staat zodoende niet ter beoordeling van de beroepscommissie. Afwijzing verzoek terugplaatsing naar locatie Zuyder Bos niet onredelijk/onbillijk, nu gronden waarop klager indertijd

is overgeplaatst, nog immer bestaan. Vrees dat bij terugkeer van klager orde, rust en veiligheid opnieuw zullen worden verstoord. Terugplaatsing vooralsnog niet wenselijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)
Rechtsoverwegingen:

4.1. Namens klager is verzocht de heer [...], voormalig vestigingsdirecteur bij de locatie Zuyder Bos, als getuige te horen. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat zij zich op basis van de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting voldoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen.

4.2. De beroepscommissie stelt voorop dat het inrichten of realiseren van een afdeling voor (levens) langgestraften, soortgelijk aan (voormalig) afdeling K van de locatie Norgerhaven, niet ter beoordeling van de beroepscommissie staat. Dit betreft immers niet een beslissing van de selectiefunctionaris zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, of artikel 18, eerste lid, van de Pbw, waartegen ingevolge artikel 72, eerste lid, van de Pbw beroep kan worden ingesteld. Afdeling E0 van de locatie Zuyder Bos is op dit moment de enige afdeling die is bestemd voor het samenplaatsen van lang- en levenslanggestraften en waar deze categorie gedetineerden meer op hen afgestemde vrijheden hebben. Daaronder vallen de mogelijkheid meer tijd in de buitenlucht door te brengen in het kader van de zorg die zij dragen voor de (moes)tuin, en het samen koken en eten. Gelet daarop komt de beroepscommissie uitsluitend toe aan de vraag of de beslissing van de selectiefunctionaris klager niet terug te plaatsen naar de locatie Zuyder Bos, als

onredelijk of onbillijk dient te worden aangemerkt.

4.3. De beroepscommissie is van oordeel dat dit niet het geval is. Zij neemt daarbij in aanmerking dat de gronden waarop klager indertijd vanuit de locatie Zuyder Bos naar de locatie De Schie is overgeplaatst, nog immer bestaan. In RSJ 19 december 2016, 16/3152/GB, heeft zij geoordeeld dat de beslissing van de selectiefunctionaris klager vanuit de locatie Zuyder Bos naar de locatie De Schie over te plaatsen, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Niet is gebleken van (nieuwe) feiten of omstandigheden op grond waarvan thans anders een ander oordeel zou zijn aangewezen. In klagers beleving is van een verstoorde verhouding met het personeel op afdeling E0 van de locatie Zuyder Bos geen sprake. Dit strookt echter niet met de informatie die de beroepscommissie op basis van de stukken bekend is, te weten dat klager met bepaalde personeelsleden niet meer sprak en dat is getracht met klager het gesprek aan te gaan, hetgeen klager heeft afgehouden. Daarnaast neemt de beroepscommissie in aanmerking dat op afdeling E0 van de locatie Zuyder Bos een relatief kleine groep levenslanggestraften verblijft, die daar 'samenwoont' en veel vrijheden geniet. Bij een terugkeer van klager naar afdeling E0 bestaat, mede gelet op de grote invloed die klager had op de gedetineerden aldaar, de vrees dat de orde, rust en veiligheid hierdoor opnieuw zullen worden verstoord. Gelet op de relatief korte periode die is verstreken sinds klagers overplaatsing naar de locatie De Schie, is een terugplaatsing

naar de locatie Zuyder Bos vooralsnog niet wenselijk. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris kan, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt en het beroep zal ongegrond worden verklaard.

4.4. Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat zij het niet wenselijk acht dat klager, in het bijzonder gelet op zijn status als levenslanggestrafte, thans niet in staat is of wordt gesteld via een skypeverbinding contact met zijn familie – die in het buitenland woont en hem slechts incidenteel kan bezoeken – te onderhouden en dat hij in de locatie De Schie geen zinvolle dagbesteding heeft. Het verdient dan ook aanbeveling te bezien of klager hierin, zo niet in een andere inrichting dan de locatie De Schie, tegemoet kan worden gekomen.

Zaaknummer:

17/2735/GM

Datum uitspraak:

29 december 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Habryka, drs. K.M.P.A.M.

Ruissen, dr.ing. C.J.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Artikelen:

Pm art. 28

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;

Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Vervolgafspraak orthopeed voor gebroken middenhandsbeentjes i.v.m. vervoer niet doorgedaan en pas maand later doorgedaan. Inrichtingsarts had zich consequenties van uitblijven van adequate behandeling moeten realiseren. Sprake van ernstig letsel en mogelijk blijvend functieverlies. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=, betreft geen schadevergoeding. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:

Uit de behandeling ter zitting en de stukken, met name klagers medische gegevens, volgt dat klager bij binnenkomst in de inrichting op 29 maart 2017 heeft aangegeven dat hij vóór zijn detentie zijn middenhandsbeentjes gebroken had en nog steeds pijn had. Door de medische dienst is geconstateerd dat klagers hand gezwollen was. Vervolgens is klager doorverwezen naar de orthopeed. Door klager is gesteld, hetgeen niet door of namens de inrichtingsarts is betwist, dat de orthopeed aan het gewricht heeft getrokken om de botjes los van elkaar te krijgen en dat hij binnen enkele weken weer door de orthopeed gezien moest worden. Een vervolgafspraak, die is gemaakt voor 20 april 2017, is niet doorgedaan. Pas op 19 mei 2017 is klager weer gezien in het ziekenhuis. Vast is komen staan dat de middenhandsbeentjes niet in de goede stand aan elkaar zijn gegroeid. De beroepscommissie is van oordeel dat de medische dienst/inrichtingsarts - gelet op de bekende risico's door het uitblijven van een adequate behandeling

voor klagers klachten - zich had dienen te realiseren wat de consequenties zouden kunnen zijn van het missen van de afspraak op 20 april 2017 met de orthopeed en dat dit bezoek aan de orthopeed gefaciliteerd had dienen te worden.

Gelet op het bovenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat klager door en/of namens de inrichtingsarts op dit punt onvoldoende zorg is geboden en dat dit in strijd is met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Er is sprake van ernstig letsel en mogelijk blijvend functieverlies. Het beroep zal gegrond worden verklaard en aan klager zal een tegemoetkoming van € 100,= worden toegekend. De tegemoetkoming wordt toegekend in verband met het ondervonden ongemak en betreft geen schadevergoeding.

Zaaknummer:

17/1998/GM

Datum uitspraak:

5 december 2017

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Kokee, mr. R. (secr.)

Artikelen:

Pm art 28

Trefwoorden:

Medische verzorging
medicatieverstrekking

Samenvatting:

Voor leveren van optimale zorg noodzakelijk dat medische dienst beschikt over alle relevante medische informatie. Door uitblijven toestemming van klager voor opvragen informatie, kan medische dienst mogelijk voorschrijven van verkeerde medicatie niet worden verweten. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Pm art 28)

Rechtsoverwegingen:

Voor het leveren van optimale zorg aan gedetineerden is het noodzakelijk dat de medische dienst beschikt over alle medische informatie die relevant kan zijn. De beroepscommissie stelt vast dat klager bij binnenkomst in de inrichting geen toestemming heeft verleend aan de medische dienst bedoelde informatie op te vragen. Klager is niet ter zitting van de beroepscommissie verschenen om uitleg hierover te geven.

Ondanks de weigering van klager stelt de beroepscommissie vast dat aan klager wel insuline is verstrekt. Nu toestemming ook na gesprekken met klager uitbleef, kan de medische dienst geen verwijt worden gemaakt, als klager mogelijk verkeerde medicatie wordt voorgeschreven. Overigens moet worden aangenomen dat de bètablokkers reeds voor klagers binnenkomst in de inrichting op 28 februari 2017 zijn voorgeschreven. De enkele mededeling dat klager allergisch hiervoor zou zijn, is geen reden deze medicatie niet voor te schrijven. Ook gezien klagers diabetes, is het voorschrijven van bètablokkers niet geheel onlogisch. Het had niettemin logisch geweest navraag te doen over de voorgeschreven bètablokkers. Nu klager deze mogelijkheid voor de

medische dienst door zijn aanhoudende weigering heeft afgesneden, kan ook hieromtrent niet worden geoordeeld dat het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/3765/GV

Datum uitspraak:

1 februari 2018

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Brand, J.L. Schagen, J. Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking van strafrechtelijk veroordeelde vreemdeling. Contra-indicaties aanwezig gezien onherroepelijk Belgisch vonnis waarbij klager tot gevangenisstraf van 18 maanden is veroordeeld en nog te betalen schadevergoeding van € 17.000,=. Beslissing niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van achttien maanden met aftrek, wegens – kort gezegd – gekwalificeerde bedreiging, afdreiging en medeplegen

van witwassen. Voorts heeft klager een betalingsverplichting in verband een schadevergoedingsmaatregel van in totaal € 17.000,=. De einddatum van zijn detentie valt, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, op of omstreeks 5 juni 2018.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking in het kader van artikel 40a van de Regeling. Als gronden voor afwijzing van het verzoek zijn vermeld een civiele procedure die de slachtoffers van het door klager gepleegde delict voornemens zouden zijn te starten, de vrees dat klager zich na een eventueel te verlenen strafonderbreking in Duitsland zal vestigen, een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel, een strafrechtelijk onderzoek naar klagers echtgenote dat door het verlenen van strafonderbreking aan klager zou kunnen worden belemmerd en vrijheidsstraffen waartoe klager in België is veroordeeld.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste twee derde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de

strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op dit artikel blijkt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

Voor zover de Minister aan de afwijzing van het verzoek om strafonderbreking ten grondslag heeft gelegd dat de slachtoffers van het door klager gepleegde delict voornemens zouden zijn een civiele procedure te starten teneinde het restant van de door hen geleden schade op klager te verhalen, is de beroepscommissie van oordeel dat deze omstandigheid onvoldoende concreet is om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Van een dergelijke procedure is tot op heden niets gebleken en daarenboven betreft dit een onzekere toekomstige omstandigheid die klager niet in het kader van zijn verzoek om strafonderbreking kan worden tegengeworpen.

De vrees dat het strafrechtelijk onderzoek naar klagers echtgenote, die, zoals de beroepscommissie begrijpt, thans in Duitsland verblijft, door het verlenen van strafonderbreking aan klager zou kunnen worden belemmerd, kan de bestreden beslissing evenmin dragen. Niet is onderbouwd waar deze vrees op is gebaseerd en daarbij komt dat de enkele vrees zoals vorenbedoeld, onvoldoende concreet is.

Met betrekking tot het Belgische vonnis waarbij klager is veroordeeld, overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit de stukken is gebleken van een vonnis van 9 maart 2016 waarbij klager is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Klager is in het door hem ingestelde hoger beroep tegen dit vonnis op 22 november 2017 niet-ontvankelijk verklaard en dit vonnis is zodoende met ingang van 22 november 2017 onherroepelijk geworden.

De officier van justitie heeft in zijn advies aangegeven dat de Belgische autoriteiten thans trachten klager de aan hem in België opgelegde vrijheidsstraf in Nederland te doen ondergaan, dan wel hem over te leveren aan de Belgische autoriteiten. Ook namens de Minister is naar voren gebracht dat mogelijkheden met betrekking tot een overlevering aan de Belgische autoriteiten thans worden bekeken. Deze omstandigheid verzet zich tegen het verlenen van strafonderbreking aan klager.

Bovendien kan het feit dat een veroordeelde vreemdeling nog een schadevergoeding moet betalen aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Daarbij dient een balans te bestaan tussen de omvang van de te betalen vergoeding en de mate waarin de gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort. Klager moet nog een schadevergoeding van € 17.000,= betalen, waarvan slechts twee termijnen van elk € 70,= zijn betaald. Er is geen sprake van een disbalans tussen het openstaande bedrag en de mate waarin de aan klager opgelegde vrijheidsstraf door het verlenen van strafonderbreking zou worden verkort.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is sprake van contra-indicaties voor het verlenen van strafonderbreking aan klager en kan de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/4343/SGV

Datum uitspraak:

2 januari 2018

Beroepscommissie:

Hartog, mr. J.D. den
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Middels strafonderbreking wordt uitzetting van verzoeker geëffectueerd. Van rechtmatigheid van de uitzetting moet worden uitgegaan. Uit artikel 40a van de Regeling en de toelichting daarop kan niet worden opgemaakt dat de strafonderbreking op initiatief van betrokkene dient te worden opgestart. Weigeringsgronden kennelijk niet aanwezig. Afwijzing van schorsingsverzoek. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 73, 66; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het

kader van het verzoek om schorsing van de beslissing van de minister slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beroep is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Op grond van artikel 40a, eerste lid, van de Regeling kan aan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000, strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend.

De voorzitter stelt vast dat bij beschikking van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 14 november 2013 de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van verzoeker is ingetrokken, de verlengingsaanvraag is afgewezen en tegen verzoeker een inreisverbod is uitgevaardigd voor de duur van tien jaren. Deze beschikking is op 4 december 2013 aan verzoeker uitgereikt.

Uit de reactie van de selectiefunctionaris van 14 december 2017 kan worden opgemaakt dat bij de IND de beschikking tot ongewenst verklaring is opgevraagd en dat er verder geen procedures lopen. Er is daarmee voldoende vastgesteld dat verzoeker een vreemdeling is zonder rechtmatig verblijf in Nederland.

Namens verzoeker is aangevoerd dat er een spoedeisend belang is bij het

schorsingsverzoek nu verzoeker op 5 januari 2018 door de Dienst Vertrek & Terugkeer op het vliegtuig naar Angola zal worden gezet om Nederland te worden uitgezet.

-verzoeker woont vrijwel zijn hele leven in Nederland, heeft geen familie en/of relaties meer in Angola en dient daar zonder financiële middelen te overleven. Hij heeft vanuit detentie niets kunnen regelen voor zijn terugkeer. Er is in de bestreden beslissing geen sprake van een belangenafweging waarbij oog is voor de belangen van verzoeker.

-met verzoekers terugkeer naar Angola komt het belang van de beroepsprocedure te vervallen nu de strafonderbreking al is geëffectueerd. Een eventuele beslissing tot niet-ontvankelijkheid in beroep dreigt;

-de minister gaat geheel voorbij aan de in artikel 40a, vierde lid, van de Regeling genoemde voorwaarde, dat de veroordeelde niet terugkeert naar Nederland. Verzoeker keert zeker terug naar Nederland en heeft al aangekondigd deze voorwaarde te zullen schenden. De beslissing heeft op dit punt een motiveringsgebrek;

-het verbaast verzoeker dat de minister, gelet op de feiten waarvoor hij is veroordeeld, geen overwegingen heeft gewijd aan de weigeringsgronden genoemd in artikel 4 van de Regeling, in het bijzonder onder b en i (respectievelijk gevaar voor ernstige verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten en risico van maatschappelijke onrust).

-uit het advies van de inrichting blijkt dat de strafonderbreking in gang is gezet op verzoek van de Dienst Terugkeer & Vertrek en dat men kennelijk haast heeft met de uitzetting

van verzoeker. In het advies staat dat er nu een 'laisser passer' is maar onduidelijk is of dit zo blijft. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat de Dienst duidelijker dient te motiveren hoe de laissez passer is verkregen, waarom nu (na 2013) wel en waarom die in de toekomst niet verkregen zou kunnen worden;

-in het advies van de inrichting staat met betrekking tot het functioneren van verzoeker dat sprake is van problematiek ten opzichte van softdrugs, sprake is (geweest) van agressie tegen personeel en medege-detineerden en van een beheersrisico. Verzoeker heeft in dat kader op de BPG-unit verbleven. Dit zijn ook weigeringsgronden als bedoeld in artikel 4 van de Regeling.

De voorzitter oordeelt als volgt.

Middels de beslissing tot strafonderbreking wordt de uitzetting van verzoeker uit Nederland geëffectueerd. Voor zover namens verzoeker argumenten zijn aangevoerd die zich tegen zijn uitzetting verzetten, geldt dat tegen de daadwerkelijke uitzetting via een andere procedure dient te worden opgekomen dan wel had moeten worden opgekomen. Nu de selectiefunctionaris van de IND heeft vernomen dat er geen procedures lopen en namens verzoeker niet is aangevoerd dat er procedures of beslissingen zijn die verzoekers uitzetting in de weg staan, moet worden uitgegaan van de rechtmatigheid daarvan.

In de toelichting (Stcrt 2012 nr. 7141) op artikel 40a van de Regeling staat het volgende: "Met betrekking tot de toepassing van de bevoegdheid tot strafonderbreking wordt de minister geïnformeerd en geadviseerd door de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) van

het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Deze dienst treft alle maatregelen die het vertrek van de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf mogelijk maken. Wanneer van de zijde van de DT&V wordt geadviseerd om aan een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf strafonderbreking te verlenen, beoordeelt de DJI of er redenen zijn die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Gedacht moet bijvoorbeeld worden aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict. Ook kunnen lopende onderzoeken van politie en justitie zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten."

Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter kan uit artikel 40a van de Regeling en de toelichting daarop niet worden opgemaakt dat de strafonderbreking op initiatief van betrokkene dient te worden opgestart. De minister heeft in zijn beslissing van 5 december 2017 aangegeven het verzoek te hebben beoordeeld aan de hand van de regelgeving en daarbij de uitgebrachte adviezen betrokken. Uit het advies van de inrichting kan worden opgemaakt dat vanuit het Openbaar Ministerie, gelet op informatie vanuit de Dienst Vertrek & Terugkeer en het CJIB (de slachtoffers zijn schadeloos gesteld) er niet langer bezwaren zijn tegen toepassing van strafonderbreking. Gelet hierop zijn er kennelijk geen weigeringsgronden aanwezig. Het feit dat verzoeker aankondigt de voorwaarde om niet naar Nederland terug te keren niet zal nakomen, kan ook niet aan de strafonderbreking in de weg staan. Consequentie daarvan is dat de

tenuitvoerlegging van de straf wordt hervat.

Het verzoek zal worden afgewezen.

Zaaknummer:

17/2891/TA en 17/3080/TA

Datum uitspraak:

28 december 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Daniel, drs. M.R.

Wouda, drs. J.E.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Afzondering te zwaar, met afdelingsarrest had kunnen worden volstaan. Meer rekening had moeten worden gehouden met klagers moeilijke positie na omzetting tbs met voorwaarden. Meer overleg met klager over afbouw kalmerende medicatie aangewezen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 270,= Beroep voor het overige ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 33, 34)

Rechtsoverwegingen:

Uit de behandeling ter zitting en de stukken is gebleken dat klager begin 2017 in een FPK verbleef in het kader van zijn tbs met voorwaarden. Na schending van de voorwaarden is de tbs omgezet in een tbs met dwangverpleging en is klager op 30

maart 2017 in FPC Dr. S. van Mesdag geplaatst.

Na een periode van circa drie weken is beslist om klagers kalmerende medicatie af te bouwen en is klager, omdat niet bekend was wat van hem verwacht kon worden - klagers verplegings- en behandelingsdossier was nog niet in de inrichting gearriveerd -, afgezonderd. De afzondering heeft van 26 april 2017 tot 23 mei 2017 geduurd.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is, gelet op de omtrent klagers gedrag door de inrichting verstrekte informatie waaronder de wettelijke aantekeningen, aan klager een te zware beperking van zijn bewegingsvrijheid opgelegd en had met een met de minder zware ordemaatregel van afdelingsarrest kunnen worden volstaan. Meer rekening had moeten worden gehouden met de moeilijke positie waarin klager zich na omzetting van zijn tbs met voorwaarden naar een tbs met dwangverpleging bevond. Daarbij was het tevens aangewezen geweest dat meer overleg met klager over de afbouw van diens kalmerende medicatie zou hebben plaatsgevonden.

De beroepscommissie zal derhalve het beroep ten aanzien van a. gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag gegrond verklaren. Zij kent klager ter zake een tegemoetkoming toe van € 270,=. De beroepscommissie is ten aanzien van b. van oordeel dat het in de betreffende periode opgelegde afdelingsarrest dat bedoeld was om klagers vrijheden stapsgewijs uit te breiden niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Zij zal het beroep op

dit punt ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met deels wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

17/1228/TA

Datum uitspraak:

18 december 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Maanicus, mr. R.M.
Mulder, L.C.
Kokee, mr. R.(secr.)

Trefwoorden:

Dwangbehandeling; Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Beslissing op eerder beroep tegen a-dwangbehandeling gedurende 3 maanden ziet op alle toedieningen van medicatie binnen de termijn van 3 maanden. Geen nieuw beroep mogelijk tegen 2e depottoediening binnen die termijn. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b onder a)

Rechtsoverwegingen:

Bij RSJ 19 juni 2017, 17/804/TA heeft de beroepscommissie een eerder beroep van klager gericht tegen de beslissing van 8 maart 2017 tot het toepassen van a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden ongegrond verklaard. Klager heeft een nieuw beroepschrift ingediend naar aanleiding van de tweede depottoediening op 14 april 2017. Klager kan echter niet nogmaals over

hetzelfde klagen. Het eerder door klager ingediende beroep heeft betrekking op alle medicatietoedieningen binnen het kader van de a-dwangbehandeling en binnen de termijn van drie maanden. Klager kan derhalve niet in zijn beroep worden ontvangen.

Zaaknummer:

17/2193/TA

Datum uitspraak:

14 december 2017

Beroepscommissie:

Marle, prof.dr. H.J.C. van
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Bevaart, mr.E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Onderzoek aan lichaam en kleding

Samenvatting:

3x visitatie op 1 dag niet onredelijk vanwege grote hoeveelheid drugs in inrichting en op klager rustende verdenking van fungeren als koerier. Stelling aanraking bij visitatie niet aannemelijk, is niet eerder aangevoerd. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 23))

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 23, eerste lid, Bvt is het hoofd van de inrichting bevoegd een verpleegde bij binnenkomst in of bij het verlaten van de inrichting, voorafgaand aan of na afloop van bezoek, dan wel indien dit anderszins noodzakelijk is in het belang van - voor zover hier van belang - de handhaving van de orde

en veiligheid in de inrichting, aan zijn lichaam en kleding te onderzoeken. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting is voldoende aannemelijk dat klager op 24 december 2016 driemaal is gevisiteerd krachtens het na crisisberaad genomen besluit om verdachte patiënten die hun afdeling hebben verlaten bij wijze van extra controle bij terugkeer op de afdeling aan lichaam en kleding te onderzoeken. Dit besluit is niet aan de patiënten kenbaar gemaakt en werd noodzakelijk geacht vanwege de hoeveelheid in de inrichting aanwezige drugs rond de kerst van 2016 en de onwenselijkheid op kerstavond geen intern bezoek toe te staan. Klager stond vanwege signalen van verscheidene patiënten wegens verdenking van het fungeren als koerier op de lijst van verdachte personen. Aannemelijk is geworden dat hij zijn afdeling op 24 december 2016 volgens eigen keuze drie heeft maal verlaten.

De beroepscommissie is, anders dan de beklagcommissie, van oordeel dat het hoofd van de inrichting in dit geval in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat visitatie van klager drie maal noodzakelijk was in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting. De omstandigheid dat bij de eerste twee controles bij klager geen drugs zijn gevonden, kan niet tot een ander oordeel leiden, nu dit in het licht van de op hem rustende verdenking van het fungeren als koerier geen garantie biedt dat dit de derde keer ook zo zou zijn. De ter zitting namens klager naar voren gebrachte stelling dat klager bij de visitatie is aangeraakt is niet aannemelijk, te minder nu klager in zijn drie klaagschriften en ter zitting van de beklagcommissie heeft verklaard dat hij

zich heeft moeten ontkleden, niet dat hij zou zijn aangeraakt. Niet aannemelijk is te achten dat klager, als daarvan sprake zou zijn geweest, dit niet al in de beklagprocedure al naar voren zou hebben gebracht. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2072/JA

Datum uitspraak:

21 december 2017

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Boer, prof.dr. F.

Lucas, mr. E.

Simpelaar, mr. M. (secr.)

Trefwoorden:

Urinecontrole; Disciplinaire straffen aanleiding; Onderzoek aan lichaam en kleding; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Weigeren visitatie voorafgaand aan urinecontrole geen grondslag voor disciplinaire straf wegens weigering meewerken aan urinecontrole. Noodzaak van door klager geweigerde visitatie niet gebleken. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=.(Bjj art. 34)

Rechtsoverwegingen:

Ten gevolge van de weigering van klager mee te werken aan een visitatie voorafgaand aan een urinecontrole is aan hem een disciplinaire straf opgelegd, wegens het niet meewerken aan die urinecontrole.

Ten aanzien van het verweer dat de visitatie niet is opgedragen door de directeur geldt het volgende. Artikel 4, vierde lid van de Bjj vermeldt de beslissingen die aan de directeur zijn voorbehouden. Visitatie als bedoeld in artikel 34 Bjj betreft het onderzoek aan het lichaam van de jeugdige, waaronder het schouwen van de holten wordt begrepen, en valt – anders dan onderzoek in het lichaam als bedoeld in artikel 36 Bjj - niet onder de aan de directeur voorbehouden beslissingen. Om die reden gaat de beroepscommissie aan dit verweer voorbij.

Ten aanzien van het inhoudelijke verweer met betrekking tot de visitatie overweegt de beroepscommissie het volgende.

Blijkens de Memorie van Toelichting bij artikel 34 Bjj heeft de wetgever voor ogen gehad dat visitatie geboden kan zijn, indien de orde of de veiligheid in de inrichting hiervoor aanleiding geeft. Een visitatie kan steekproefsgewijs gebeuren of naar aanleiding van bijzondere verdenkingen. Er moet daarom een concrete noodzaak bestaan voor visitatie. Vanuit Den Hey-Acker is te kennen gegeven dat in het geval van klager is gewerkt volgens de geldende procedure. Blijkens de stukken zou klager 'geluk hebben gehad' bij eerdere urinecontroles, waar hij geen visitatie heeft moeten ondergaan voorafgaand aan zijn urinecontrole. Visitatie voorafgaand aan urinecontrole wordt gedaan, aldus de directeur, omdat de inrichting wil uitgaan van een valide urinecontrole waarin elke vorm van fraude kan worden uitgesloten. In zoverre lijkt visitatie voorafgaand

aan urinecontrole in de inrichting dan ook een standaard procedure die niet conform de bedoeling van de wetgever is. Ter zitting is namens klager echter te kennen gegeven dat klager voor en ook na de onderhavige urinecontrole niet is onderworpen aan een visitatie voorafgaand aan de urinecontrole. Nu er geen vertegenwoordiger van de inrichting ter zitting aanwezig is geweest om vragen van de beroepscommissie over de noodzaak van visitatie in klagers geval te beantwoorden, moet gelet op het vorenstaande worden geconcludeerd dat de toets van de vereiste noodzakelijkheid in het belang van de orde of de veiligheid van de inrichting niet wordt doorstaan.

In het specifieke geval van klager is door de directeur slechts in algemene termen aangegeven dat de grondslag van de visitatie erin is gelegen een betrouwbare uitslag van de urinecontrole te verkrijgen. Niet gebleken is dat er specifieke verdenkingen bestonden richting klager ofwel dat klager bijvoorbeeld eerder frauduleus heeft gehandeld.

Het beroep moet dan ook gegrond worden verklaard, nu de grondslag voor het opleggen van de disciplinaire straf ontbreekt.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie stelt de tegemoetkoming vast op € 20,=.